

РИК РИЪРДЪН

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

ЖЕЗЪЛЪТ

НА

СЕРАПИС

РИК РИЪРДЪН ЖЕЗЪЛЪТ НА СЕРАПИС

Превод: Адимега

chitanka.info

В това приключение, Анабет среща в метрото още по-странни неща от обикновено, включително двуглаво чудовище и едно младо, смело момиче, което по нещо ѝ напомня на самата нея. Това е история, написана по желание на феновете, в която Анабет Чейс се съюзява със Сейди Кейн. Полубогинята, дъщеря на Атина, и младата магьосница от Бруклин Хаус се изправят пред изключително опасен враг от древния свят. Вероятно нещото, което е още по-обезпокояващо от ламтящия за власт бог, пред когото се изправят, е откритието, че той е контролиран от някой друг — някой, когото Сейди познава твърде добре.

Докато не забеляза двуглавото чудовище, Анабет не смяташе, че денят ѝ може да стане по-лош. Беше прекарала сутринта наваксвайки с уроците за училище. (Постоянното пропускане на часовете, за да спасява света от чудовища и измамни гръцки богове, наистина влияеше на средния ѝ успех.) После, пропусна филм с гаджето си Пърси и някои от приятелите им, за да може да кандидатства за летен стаж в местна архитектурна фирма. За жалост, всичко в главата ѝ бе пълна каша и подозираше, че се е провалила на интервюто. Накрая, около четири следобед, докато се влачеше през Вашингтон Скуеър Парк към станцията на метрото стъпи в прясна купчина кравешки тор.

Погледна към небето.

— Хера!

Другите пешеходци я изгледаха странно, но на Анабет не ѝ пукаше. Беше изморена от грубите шеги на богинята. Бе изпълнила толкова много поръчки на Хера, и въпреки това Кралицата на Небето оставяше дарове от свещеното си животно точно там, където Анабет можеше да стъпи в тях. Богинята явно имаше цяло стадо невидими крави, разхождащи се из Манхатън.

Докато Анабет стигна до станцията на Западна Четвърта улица вече беше раздразнена и изтощена и просто искаше да хване влак F^[1] до дома на Пърси. Беше късно за филма, но биха могли да вечерят или нещо друго.

Тогава забеляза чудовището.

Анабет беше виждала някои шантави неща и преди, но този звяр определено заслужаваше да попадне в списъка ѝ „Какво са си мислили боговете?“. Съществува приличаше на лъв и вълк, свързани заедно, и натикани в черупката на рак отшелник.

Самата черупка приличаше на груба кафява спирала, подобна на вафлена фунийка — дълга около метър и осемдесет, с назъбен шев по средата, сякаш е била счупена наполовина и после залепена отново. От горната част се подаваха предните крайници и главата на сив вълк, отляво, и лъв със златиста грива, отдясно.

Двете животни не изглеждаха щастливи, че споделят черупката. Те я влачеха зад себе си по перона, криволичейки наляво и надясно, тъй като се опитваха да вървят в различни посоки. Изръмжаваха си един на друг с раздразнение. Внезапно замръзнаха на място и подушиха въздуха.

Пътуващите към работните си места минаваха на потоци покрай чудовището. Повечето го заобиколяха и го игнорираха. Други просто се мръщеа или изглеждаха раздразнени.

Анабет бе виждала Мъглата в действие много пъти преди, но винаги се чудеше как магическият воал успява да изкриви зрението на простосмъртните така, че да виждат дори и най-свирепите чудовища като нещо лесно обяснимо — бездомно куче или може би бездомник, увит в спален чувал.

Ноздрите на чудовището се разшириха. Преди Анабет да успее да реши какво да прави, двете глави се обърнаха и я погледнаха право в очите.

Ръката ѝ се пресегна за ножа. После си спомни, че няма такъв. В момента най-смъртоносното ѝ оръжие беше раницата, която бе пълна с тежките книги по архитектура от обществената библиотека.

Успокои дишането си. Чудовището стоеше на около тридесет крачки. Да се бие с лъво-вълко-рак по средата на претъпкана с хора метростанция не беше първият ѝ избор, но щеше да го направи, ако се наложи. Тя беше дете на Атина.

Погледна надолу към звяра, за да му даде да разбере, че намеренията ѝ са сериозни.

— Давай, Раче — каза тя. — Надявам се, че имаш висока поносимост на болка.

Лъвската и вълчата глава оголиха зъби. След това подът се разтресе. В тунела нахлу въздух, като при пристигането на влак.

Чудовището изръмжа срещу Анабет. Можеше да се закълне, че вижда съжаление в очите му, като че ли си мислеше: *С удоволствие ще те разкъсам на малки парченца, но имам друга работа.*

Тогавя Рачо се обърна и се втурна, влачейки грамадната черупка зад себе си. Изчезна нагоре по стълбите, насочвайки се към влак А^[2].

За момент Анабет беше твърде изумена, за да помръдне. Рядко беше виждала чудовище да остави полубог на мира току-така. Отдадеше ли им се шанс, повечето чудовищата *винаги* нападаха.

Ако този двуглав рак отшелник имаше да прави нещо по-важно от това да се опита да я убие, искаше да знае какво е. Не можеше просто да остави чудовището да си отиде, следвайки престъпните си планове и да се вози безплатно в обществения транспорт.

Погледна с копнеж към влак F, който можеше да я заведе до дома на Пърси. После се затича по стълбите след чудовището.

Анабет скочи във влака, точно когато вратите се затваряха. Мотрисата потегли от перона и потъна в мрака. Лампите премигнаха. Пътуващите се клатеха напред-назад. Всички места бяха заети. Още дузина пътници стояха прави, олюлявайки се и вкопчили се във висящите дръжки и прътите.

Анабет не можа да види Рачо, докато някой не извика:

— Внимавай, бе откачалник!

Вълко-лъво-ракът си пробиваше път напред, ръмжеше срещу простосмъртните, но пътниците реагираха само с обичайното Ню-Йоркско-раздразнение-в-метрото. Може би виждаха чудовището като случаен, пиян човек.

Анабет го последва.

Когато Рачо отвори със сила вратите към следващия вагон и се закатери през тях, Анабет забеляза, че черупката му блести леко. И преди ли беше така? Около чудовището се завихриха червени неоновы символи — гръцки букви, астрологически знаци и пиктограми. *Египетски йероглифи.*

По гърба на Анабет премина ледена тръпка. Спомни си нещо, което Пърси ѝ беше казал преди няколко седмици — за среща, която бе имал, и която изглеждаше толкова невъзможна, че бе предположила, че се шегува.

Но сега...

Тя разбута навалицата, следвайки Рачо към следващия вагон.

Черупката на съществото определено блестеше по-ярко. Когато се приближи към него, на Анабет започна да ѝ се гади. Почувства някакво топло придърпване в корема си, сякаш в пъпа си имаше въдица, която я тегли към чудовището. Опита да се успокои. Беше посветила живота си на изучаването на древногръцки духове, зверове и демони. Знанието беше най-важното ѝ оръжие, но това двуглаво рачешко нещо... нямаше никаква отправна точка за него. Вътрешният ѝ компас се въртеше безполезно.

Искаше ѝ се да има подкрепление. Имаше телефон, но дори в тунела да имаше сигнал, на кого щеше да се обади? Повечето

полубогове не носеха телефони. Сигналите от тях привличаха чудовища. Пърси беше някъде далеч в жилищните квартали. Мнозина от приятелите ѝ бяха в Лагера на нечистокръвните на северния бряг на Лонг Айлънд.

Рачо продължаваше да си проправя път към предната част на влака. Докато Анабет успее да го настигне в следващия вагон, аурата на чудовището беше станала толкова силна, че дори простосмъртните започнаха да я забелязват. Много започнаха да се давят и се приведоха напред на местата си, сякаш някой беше отворил шкаф, пълен с развалена храна. Други припаднаха на пода.

На Анабет ѝ се гадеше толкова силно, че искаше да се оттегли, но наподобяващото въдица усещане продължаваше да я притегля към чудовището. Влакът влезе с трясък в станцията на улица Фултън. Веднага след като вратите се отвориха, всеки пътник, който беше още в съзнание, се запрепъва навън. Вълчатата глава на Рачо се протегна към една жена, улавяйки чантата ѝ между зъбите си, докато тя се опитваше да избяга.

— Хей! — изкрещя Анабет.

Чудовището пусна жената да си отиде.

Двата чифта очи се впериха в Анабет сякаш ѝ казваха: „*Имаш ли предсмъртно желание?*“. После Рачо отметна главите си назад и двете изръмжаха в унисон. Звукът се заби между очите на Анабет подобно на шило. Прозорците на влака се пръснаха. Простосмъртните, които бяха припаднали, започнаха да идват на себе си. Някои успяха да изпълзят навън през вратите, други се изтърколиха през счупените прозорци.

Със замъглен поглед Анабет видя чудовището да прикляква на несъразмерните си предни крайници, готово да нападне.

Времето забави своя ход. Съзнаваше смътно, че вратите се затварят, че вече празният влак излиза от станцията. Дали кондукторът беше разбрал какво се случва? Влакът на автопилот ли се движеше? Сега, когато беше само на около три метра от него, Анабет забеляза нови подробности за чудовището. Червената му аура изглеждаше по-ярка по протежение на шева в черупката му. Светещи гръцки букви и египетски йероглифи се изливаха като вулканичен газ от подводна пукнатина. Лявата лапа на лъва беше обръсната при китката и

татуирана със серия от малки черни ивици. Отвътре на лявото ухо на вълка беше залепен оранжев етикет на който имаше цена — \$ 99,99.

Анабет стисна презрамката на раницата си. Беше готова да я залюлее към чудовището, но тя не би могла да бъде много добро оръжие. Вместо това реши да заложи на обичайната си тактика, когато се окаже пред по-силен противник. Започна да говори.

— Направен си от две различни части — каза тя. — Ти си като част от статуя, която е оживяла. Да не си бил съединен?

Това беше само предположение, но лъвското ръмжене наведе Анабет на мисълта, че е уцелила. Вълкът перна лъва по бузата, сякаш му казваше да млъкне.

— Не сте свикнали да работите заедно — направи друга догадка Анабет. — Господин Лъв, ти имаш ID код на крака си. Бил си артефакт в музей. Може би в Метрополитън? — Лъвът изръмжа толкова силно, че коленете на Анабет се разтрепериха. — Предполагам, че това означава „да“. А ти, господин Вълк... Този стикер на ухото ти... Да не са те продавали в някой антикварен магазин?

Вълкът изръмжа и пристъпи към нея. Междувременно, влакът продължаваше да се движи в тунела под Ийст Ривър. Студен вятър се завихри през счупените прозорци и накара зъбите на Анабет да тракат. Всичките ѝ инстинкти ѝ казваха да бяга, но ставите ѝ сякаш се разтопяваха. Аурата на чудовището ставаше все по-ярка, изпълвайки въздуха с неясни символи и кървава светлина.

— Ти... Ти ставаш по-силен — отбеляза Анабет. — Отправил си се нанякъде, нали? И колкото повече се приближаваш... — Главите на чудовището изръмжаха още веднъж в хармония. Вълна от червена енергия премина през вагона. Момичето трябваше да се бори, за да остане в съзнание. Рачо пристъпи по-близо. Черупката му се разшири, пукнатината в центъра ѝ гореше като разтопено желязо. — Задръж! — изхриптя дрезгаво Анабет. — Сега разбирам. Не си довършен. Търсиш друга част. Трета глава?

Чудовището спря. Очите му блестяха предпазливо, сякаш казваше: „*Да не си чела дневника ми?*“.

Смелостта на Анабет нарасна. Най-накрая можеше да прецени врага си. Беше срещала много триглави чудовища преди. Когато ставаше дума за митични същества, *три* беше нещо като магическо число. Беше логично това чудовище да има още една глава.

Рачо беше някакъв вид статуя, разделена на части. Сега нещо го беше събудило и то се опитваше да се събере отново. Анабет реши, че не може да позволи това да се случи. Червените светещи йероглифи и гръцки букви се носеха около него, подобно на изгорял кабел, и излъчваха магия, в която се усещаше нещо *изключително погрешно* и която като че ли бавно разграждаше клетъчната ѝ структура.

— Не си точно гръцко чудовище, нали? — осмели се да попита тя. — От Египет ли си?

Рачо не хареса това предположение. Оголи кучешките си зъби и се приготви за скок.

— Еха, момче! — каза тя — Не си в цялата си сила, нали? Атакувай ме сега и ще загубиш. Все пак, двамата не си вярвате един на друг. — Лъвът наклони глава и изръмжа. Анабет се престори на изненадана. — Господин Лъв! Как можа да кажеш това за господин Вълк?! — Лъвът примигна. Вълкът погледна лъва и изръмжа подозрително. — А ти, господин Вълк — ахна момичето, — не може да говориш така за своя приятел!

Двете глави се обърнаха една към друга, озъбени и виещи. Чудовището се олюля, когато крайниците му тръгнаха в различни посоки. Анабет знаеше, че си е спечелила само няколко секунди. Напрегна ума си, опитвайки се да разбере какво е това същество и как може да го победи, но то не приличаше на нищо, за което можеше да се сети от уроците си в Лагера на нечистокръвните.

Обмисли възможността да застане зад него, може би да се опита да счупи черупката му, но преди да направи каквото и да е, влакът забави ход. Пристигнаха на станция Хай Стрийт, първата спирка в Бруклин.

Перонът бе необичайно безлюден, но проблясък на светлина до стълбището към изхода привлече погледа на Анабет. Младо, русокосо момиче в бели дрехи размахваше дървен жезъл, опитвайки се да удари странно животно, което се виеше около краката ѝ, лаейки гневно. От раменете нагоре, съществото приличаше на черен лабрадор, но долната част на гърба му не беше нищо друго, освен грубо скосен край, наподобяващ калцирана опашка на попова лъжичка.

Анабет имаше време само да си помисли: „*Третата част!*“. Тогава русокосото момиче удари кучето през муцуната. Жезълът ѝ се разгоря със златиста светлина и кучето полетя назад — право през

счупения прозорец в далечния край на вагона, където беше Анабет. Русокоската го последва. Скочи през затварящите се врати, точно когато влакът потегляше от станцията.

За момент всички просто си стояха — две момичета и две чудовища.

Анабет проучи спътницата си в противоположния край на вагона, опитвайки се да се оцени нивото на заплахата. Новодошлата носеше бял ленен панталон и подходяща блуза, нещо като костюм за карате. Стоманените върхове на кубинките ѝ изглеждаха така, сякаш биха могли да нанесат сериозни щети по време на битка. През лявото ѝ рамо беше праметната синя найлонова раница с извита пръчка от слонова кост — бумеранг? — висяща от презрамката. Най-смуцаващото оръжие на момичето, обаче, беше белият дървен жезъл — дълъг около метър и половина, с резбована глава на орел на върха. Целият бе нажежен като божествен бронз. Анабет срещна очите на момичето и изпита чувството за дежа вю.

Каратистката не можеше да е на повече от тринадесет. Очите ѝ бяха яркосини, като на дете на Зевс. В дългата ѝ руса коса имаше пурпурни кичури. Много приличаше на дете на Атина — готова за битка, бърза, нащрек и безстрашна. Анабет имаше чувството, че вижда себе си преди четири години, по времето когато за пръв път срещна Пърси Джаксън.

Тогава момичето заговори и разруши илюзията.

— Ами да! — Издуха кичур пурпурна коса от лицето си. — Защото денят ми не беше достатъчно откачен...

„Британка“ — помисли си Анабет. Но нямаше време да размишлява над това.

Кучето — попова лъжичка и Рачо стояха по средата на вагона, на около 15 метра, втречени един в друг с изумление. Точно в този момент те преодоляха шока си. Кучето нададе вой — триумфален вик, който все едно казваше „Намерих те!“. А лъво — вълко — ракът се хвърли да го пресрещне.

— Спри ги! — извика Анабет.

Тя скочи върху гърба на Рачо и предните му лапи поддадоха от допълнителното тегло.

Другото момиче изкрещя нещо като: „Унищожжи!“

Поредица от златни йероглифи засияха във въздуха.

Кучешкото същество залитна назад и се задави, сякаш бе глътнало билиардна топка.

Анабет се стараеше да държи Рачо притиснат към земята, но звярът беше два пъти по-тежък от нея. Избута нагоре предните си крайници, опитвайки се да я отхвърли. И двете глави се обърнаха, за да захаят лицето ѝ.

За щастие, в Лагера на нечистокръвните много пъти беше обуздавала диви пегаси. Успя да запази равновесие, докато свалеше раницата си. Изсипа близо 10 килограма книги по архитектура върху главата на лъва, прехвърли презрамката през пастта на вълка и я дръпна леко.

Междувременно, влакът излезе на дневна светлина и изтрополи по повдигнатите релси на Куинс. През счупените прозорци подухна свеж вятър и над седалките затанцуваха искрящи парченца стъкло. С ъгъла на околото си, Анабет видя, че черното куче преодолява задавянето си. То се хвърли към Каратистката. Момичето замахна с бумеранга си от слонова кост и запрати към чудовището друга златна светкавица.

Анабет искаше да може да призовава златни светкавици. Всичко, с което разполагаше, беше глупавата раница. Тя се постара да подчини Рачо, но с всяка секунда чудовището сякаш ставаше все по-силно, а червената му аура изцеждаше силите ѝ. Главата ѝ все едно беше пълна с памук. Стомахът ѝ се сви. Докато се бореше със съществото, загуби представа за времето. Знаеше единствено, че не може да му позволи да се слее с онова кучеглаво нещо. Ако чудовището се превърнеше в завършено триглаво-каквото-и-да-е, можеше да се окаже невъзможно да бъде спряно.

Кучето се хвърли отново към Каратистката. Този път я повали. Анабет се разсея и загуби контрол над рачешкото чудовище, което я отхвърли и тя удари главата си в ръба на седалката.

Ушите ѝ забръмчаха, а съществото нададе победоносен вик. Вълна от нажежена енергия разлюля вагона. Влакът се наклони и Анабет се оказа в безтегловност.

— Съвзemi се! — чу момичешки глас — Трябва да тръгваме.

Анабет отвори очи. Светът около нея се въртеше. В далечината се чуваха аварийни сирени.

Лежеше по гръб в някакви бодливи плевели. Русото момиче от влака се наведе над нея, дърпайки я за ръката.

Анабет успя да седне. Чувстваше се така, сякаш някой забиваше нагорещени пирони в ребрата ѝ. Когато зрението ѝ се проясни, осъзна, че има късмет, че е оцеляла. На около 50 метра, влакът беше излязъл от релсите. Вагоните лежах на страни — разбити и димящи зигзагообразни останки, които ѝ напомняха за трупа на дракон (за жалост, беше виждала няколко такива).

Не забеляза ранени простосмъртни. Надяваше се, че всички са избягали от влака на станцията на улица Фултън. И все пак — ама че бедствие!

Анабет разпозна мястото: плажа Рокауей. На няколкостотин метра вляво, свободните парцели и огънатите телени огради отстъпваха място на жълт пясък, осеян с катран и боклуци. Морето се пенеше под облачното небе. Вдясно от нея, покрай железопътните релси, имаше редица от високи жилищни сгради, които бяха толкова порутени, че все едно бяха изработени от стари кашони.

— Ехо-о-о — Каратистката разтърси рамото ѝ. — Знам, че вероятно си в шок, но трябва да тръгваме. Не желая да бъда разпитвана от полицията с *това* нещо наоколо.

Момичето се отмести наляво. На разбития асфалт зад нея черното приличащото на лабрадор чудовище се мятеше като риба на сухо, с муцуна и лапи, овързани с блестящо златно въже.

Анабет се втренчи в по-младото момиче. Около врата ѝ блестеше верижка със сребърен амулет — медальон, приличащ на кръстоска между Египетския символ на безсмъртието^[3] и човече, направено от джинджифилово тесто.

До нея лежаха жезълът и бумерангът ѝ от слонова кост — и двете, гравирани с йероглифи и рисунки на странни, много не-гръцки чудовища.

— Коя си ти? — запита Анабет.

Усмивка повдигна ъгълчето на устата ѝ.

— Обикновено не казвам името си на непознати. Магическа уязвимост и прочее, но не мога да не уважавам някой, който се бори с двуглаво чудовище с нищо друго освен една раница. — Тя подаде ръка. — Сейди Кейн.

— Анабет Чейс.

Ръкуваха се.

— Приятно ми е да се запознаем, Анабет — каза Сейди. — Сега, да заведем кучето си на разходка, искаш ли?

Тръгнаха точно навреме.

Само след няколко минути, аварийни автомобили заобиколиха останките от влака, а от близките жилищни сгради се събра тълпа зяпачи.

Анабет се почувства по-зле от всякога. Пред очите ѝ танцуваха червени петна, но помогна на Сейди да издърпа кучешкото същество за опашката към пясъчните дюни. На Сейди изглежда ѝ доставяше удоволствие да влачи чудовището през всеки камък и счупена бутилка, които се изпречеха на пътя ѝ.

Звярът изръмжа и се размърда. Червената му аура засвети по-ярко, докато златното въже започна да избледнява.

Обикновено на Анабет ѝ харесваше да се разхожда по плажа. Океанът ѝ напомняше за Пърси. Сега обаче беше гладна и изтощена. С всеки изминал момент раницата ѝ ставаше все по-тежка, а от магията на кучешкото същество ѝ се повръщаше.

Освен това, плажът Рокауей бе неприветливо място. Преди повече от година от тук бе преминал мощен ураган и щетите все още бяха очевидни. От някои от жилищните сгради в далечината бяха останали само фасадите, прозорците бяха заковани с дъски, а стените — покрити с графити. Гниеци дървени трупи, парчета асфалт и изкривен метал покриваха плажа. От водата стърчаха пилоните на разрушения кей. Самото море захапваше възмутено брега, като че ли казваше: „*Не ме игнорирай. Винаги мога да се върна и да довърша започнатото*“.

Накрая стигнаха до изоставен камион за сладолед, потънал наполовина в дюните. Изрисуваните по стените му избелели картини на отдавна забравени вкуснотии накараха стомаха на Анабет да завие в протест.

— Трябва да си почина — промърмори тя.

Тя пусна кучето-чудовище и олюлявайки се отправи към камиона, след това опря гръб във вратата от страната на пътника, плъзна се надолу и седна.

Сейди седна срещу нея с кръстосани крака. Порови из собствената си раница и извади керамично шишенце с коркова тапа.

— Ето. — Подаде го на Анабет. — Вкусно е. Пий.

Анабет проучи внимателно шишето. Изглеждаше тежко и топло, сякаш бе пълно с горещо кафе.

— Ъ-ъ... Това няма да избълва златни пламъци в лицето ми, нали?

Сейди изсумтя.

— Това е просто лечебен еликсир, глупаче. Една приятелка — Джаз, приготвя най-добрия в света.

Анабет все още се колебаеше. И преди беше опитвала отвари, приготвяни от децата на Хеката. Обикновено имаха вкус на блатна супа, но поне бяха направени да въздействат на полубогове. Каквото и да имаше в това шишенце, то определено не беше такова.

— Не съм сигурна, че трябва да го опитвам — каза тя. — Аз... не съм като теб.

— *Никой* не е като мен — съгласи се Сейди. — Аз съм удивително уникална. Но ако имаш предвид, че не си магьосница, да *виждам* това. Ние обикновено се бием с жезъл и вълшебна пръчка. — Тя потупа резбованата бяла тояга и бумеранга от слонова кост,

положени до нея. — Все пак мисля, че отварата трябва да проработи и върху теб. Ти се бореше с чудовище. Оцеля в тази железопътна катастрофа. *Не може* да си простосмъртна.

Анабет се засмя немощно. Намираше нахакаността на другото момиче за освежаваща.

— Не. Определено не съм нормална. Аз съм полубог.

— Аха... — Сейди потупа с пръсти по извитата си пръчка. — Съжалявам, това е ново за мен. *Демон бог?*

— Полубог — поправи я Анабет. — Наполовина бог, наполовина простосмъртен.

— А, добре. — Сейди издиша, явно облекчена. — Приемала съм Изидата в главата си няколко пъти. Кой е *твоят* специален приятел?

— Моят... Не. *Аз не приемам* никого в главата си. Майка ми е гръцка богиня. Атина.

— Майка ти.

— Да.

— Богиня. *Гръцка богиня.*

— Да. — Анабет забеляза, че новата ѝ приятелка е пребледняла. — Предполагам, че нямате такова нещо, въъ, там от къде си?

— Бруклин? — Сейди се замисли. — Не. Не мисля. Или Лондон. Или Лос Анжелис. Не си спомням да съм срещала гръцки *полубогове* в някое от тези места. И все пак, когато си се сблъсквал с магически павиани, богини-котки и джуджета в бански, не се изненадваш особено лесно.

Анабет не беше сигурна, че е чула правилно.

— Джуджета в бански?

— Ммм... — Сейди погледна към кучето-чудовище, което все още се гърчеше в златното въже. — Но тук идва и проблемът. Преди няколко месеца, майка ми ме предупреди. Каза ми да се пазя от други богове и други видове магия.

Шишето в ръцете на Анабет сякаш започна да се затопля.

— Други богове. Ти спомена Изидата, египетската богиня на магията. Но... Тя не ти е майка?

— Не — отвърна Сейди. — Искам да кажа, да. Изидата е египетската богиня на магията, но не ми е майка. Майка ми е призрак. Е, беше магьосница в Дома на Живота, също като мен, но почина, така че...

— Само секунда. — Главата на Анабет пулсираше толкова силно, че не ѝ се вярваше че нещо би могло да влоши състоянието ѝ. Отпуши шишето с отварата и я изпи.

Беше очаквала вкус на бульон „блатна тиня“, но отварата всъщност напомняше на топъл ябълков сок. Зрението ѝ мигновено се избистри, а стомахът ѝ се успокои.

— Еха! — възкликна тя.

— Казах ти. — Сейди се подсмихна. — Джаз си я бива.

— Какво казваше... Дом на Живота. Египетска магия. Ти си като хлапето, с което се е срещнало гаджето ми.

Усмивката на Сейди се стопи.

— Приятелят ти е срещнал някой като мен? Друг магьосник?

На няколко крачки от тях, подобното на куче същество изръмжа и започна да се бори. Сейди не изглеждаше притеснена, но Анабет се тревожеше от това колко слабо свети вълшебното въже сега.

— Това беше преди няколко седмици — отвърна тя. — Пърси ми разказа някаква шантава история за срещата си с момче, близо до залива Моричес. Очевидно хлапето е ползвало йероглифи, за да прави магии. Помогнало му е да победи гигантско чудовище-крокодил.

— Синът на Собек! — изтърси Сейди. — *Брат ми* победи това чудовище. Не е казал нищо за...

— Името на брат ти да не е Картър? — попита Анабет.

Около главата на Сейди затрептя гневена златна аура — ореол от йероглифи, които приличаха на присвити вежди, юмруци и мъртво рисувано човече.

— От този момент — изръмжа момичето, — името на брат ми е Боксова круша. Изглежда не ми е казал всичко.

— А! — Анабет трябваше да се бори с желанието си да се отдръпне от новата си приятелка. Страхуваше се, че тези гневно светещи йероглифи може да избухнат. — Неловко. Извинявай.

— Недей! — каза Сейди. — Радвам се, когато размазвам лицето на брат си. Но първо ми кажи всичко — за себе си, за полубоговете, гърците и какво общо може да има това с нашия зъл приятел тук.

Анабет ѝ обясни каквото може.

Обикновено не се доверяваше толкова бързо на непознати, но имаше и голям опит в преценяването на хората. Хареса Сейди веднага: кубинките, пурпурните кичури, държанието ѝ... Според досегашния ѝ

опит, хората, които са неблагонадеждни, рядко биха си признали, че имат желание да разбият нечия мутра. Със сигурност не биха помогнали на изпаднал в безсъзнание непознат или да му предложат лечебна отвара.

Анабет описа Лагера на нечистокръвните. Разказа някои от приключенията си за битки с богове, гиганти и титани. Обясни, как е забелязала двуглавия лъво-вълко-рак на метростанцията на Западна Четвърта улица и е решила да го последва.

— И ето ме тук — обобща накрая тя.

Устата на Сейди потръпна. Изглеждаше така, сякаш може да закрещи или да заплаче. Вместо това, избухна в неудържим смях.

Анабет се намръщи.

— Нещо смешно ли казах?

— Не, не — изсумтя Сейди. — Е... *малко* е смешно. Имам предвид, седим си на плажа и говорим за гръцки богове. И лагер за полубогове и...

— Всичко е истина!

— О, вярвам ти. Твърде нелепо е, за да *не* е истина. Просто... Мисля си, че всеки път, когато светът ми стане още по-странен, си казвам: *Добре. Вече достигнахме максимума на странностите. Поне знам, докъде могат да стигнат.* Първо, открих че двамата с брат ми сме потомци на фараони и имаме магически сили. Хубаво. Няма проблем. След това открих, че мъртвият ми баща е слял душата си с Озирис и е станал Господар на Смъртта. Страхотно! Защо не?! После чичо ми пое Дома на Живота и ръководи хиляди магьосници по света, а след това се оказа, че гаджето ми е хибрид магьосник/безсмъртен бог на погребалните ритуали. И през цялото това време си мисля: *Разбира се! Бъди спокойна и продължавай напред!* И тогава, в един най-обикновен четвъртък, се появяваш ти — Хоп! — и казваш: „О, между другото, египетските богове са само малка част от космическия абсурд. Има и гръцки богове, за които трябва да се притесняваме! Ура!“

Анабет не успя да проследи всичко, което избълва момичето — гадже бог на погребалните ритуали?! — но трябваше да признае, че да се кикотиш, е много по-здравословно, отколкото да се свиеш на топка и да се разплачеш.

— Да — призна тя. — Всичко звучи малко налудничаво, но предполагам, че има някакъв смисъл. Учителят ми Хирон от години ми

обяснява, че древните богове са безсмъртни, защото са част от цивилизацията. Ако гръцките богове могат да се мотаят наоколо вече няколко хилядолетия, защо да не могат и египетските?

— Колкото повече, толкова по-весело — съгласи се Сейди. — Но какво ще кажеш за това малко кученце? — Тя взе една малка раковина и я запрати към главата на лабратора-чудовище, който се озъби раздразнено. — В един момент си седи на масата в библиотеката ни — безвреден артефакт, каменна отломка от някаква статуя, мислим си ние. В следващия миг оживява и се измъква от къщата в Бруклин, преодолява магическите ни защиты, преминава пингвините на Феликс и отбива заклинанията ми сякаш са нищо.

— Пингвини? — Анабет поклати глава. — Не. Забрави, че попитах.

Тя изучаваше кучешкото същество, което се опитваше да разкъса въжетата си. Около него се завихриха червени гръцки букви и йероглифи, сякаш се опитваше да оформи нови символи — съобщение, което Анабет почти успя да разчете.

— Дали тези въжета ще издържат? — попита тя. — Изглеждат така все едно изтъняват.

— Не се тревожи — успокои я Сейди, — тези въжета са удържали и богове. И не дребни богове, трябва да отбележа, а суперголеми.

— Тъъ, добре. Значи казваш, че кучето е било част от статуя. Някаква идея каква точно?

— Никаква. — Сейди сви рамене. — Клио, нашата библиотекарка, точно проучваше този въпрос, когато Фидо^[4] се събуди.

— Но трябва да е бил свързан с друго чудовище — вълчата и лъвската глави. Останах с впечатлението, че те също са се съживили. Явно са се слели заедно, тъй като не бяха свикнали да работят заедно. Качиха се на влака, търсейки нещо — вероятно това куче.

Сейди се заигра със сребърния си медальон.

— Чудовище с три глави: вълча, лъвска и кучешка, всички, стърчащи от... Какво беше онова конусоновидно нещо? Черупка? Факла?

Главата на Анабет отново се замота. *Факла.*

В съзнанието ѝ проблесна далечен спомен — може би рисунка, която е виждала в книга. Не ѝ беше минавало през ума, че конусът на чудовището би могъл да е нещо, което да държиш, нещо, което да принадлежи на една голяма ръка. Но не беше точно факел...

— Скиптър! — осъзна тя. — Не помня кой бог го държеше, но триглавият жезъл беше неговият символ. Мисля, че беше грък... но и някъде от Египет...

— Александрия — досети се Сейди.

Анабет я изгледа втренчено.

— Откъде знаеш?

— Е, като имаш предвид, че не съм луда по историята като брат ми, все пак съм била в Александрия. Спомням си нещо по въпроса, че е била столица, когато гърците са управлявали Египет. Не беше ли Александър Велики?

Анабет кимна.

— Точно така. Александър завладява Египет, и след като умира, неговият генерал Птолемей поема властта. Искал е египтяните да го приемат като свой фараон, затова смесил египетските и гръцките божества и създал нови.

— Звучи много объркано — отбеляза Сейди. — Предпочитам боговете ми да не са смесени.

— Но имаше един бог... Не мога да си спомня името му, но триглавото същество беше на върха на скиптъра му.

— Доста голям скиптър — отбеляза Сейди. — Не желая да срещам човека, който може да го носи.

— О, богове! — Анабет се изправи. — Това е! Жезълът не просто се опитва да се възстанови. Опитва се да намери господаря си.

Сейди се намръщи.

— Не ми харесва това. Трябва да сме сигурни...

Кучето-чудовище започна да вие. Магическите възетата се пръснаха като гранати, засипвайки плажа със златисти шрапнели.

Взривът запрати Сейди през дюните, а Анабет се блъсна в камиона за сладолед. Крайниците ѝ бяха като пълни с олово. Всичкият въздух излетя от дробовете ѝ.

Ако съществото бе искало да я убие, би могло да го направи много лесно. Вместо това, то се забърза в посока на сушата, изчезвайки в бурените. Анабет инстинктивно се пресегна за оръжие.

Пръстите ѝ стиснаха извитата магическа пръчка на Сейди. Болката я накара да изпъшка. Слоновата кост я изгаряше като сух лед. Опита се да я пусне, но ръката ѝ не се подчини. Докато я наблюдаваше, пръчката започна да пуши и да променя формата си, когато паренето престана, в дланта на Анабет се оказа небесна бронзова кама — също като тази, която носеше в продължение на години.

Тя се втрени в острието. После чу стенание откъм близките дюни.

— Сейди! — Анабет се изправи олюлявайки се на крака.

Докато стигне до магьосницата, Сейди вече седеше и плюеше пясъка, влязъл в устата ѝ. В косата ѝ имаше парченца водорасли, а раницата ѝ беше увита около едната ѝ кубинка, но тя изглеждаше по-скоро вбесена, отколкото наранена.

— Глупав Фидо! — изръмжа тя. — Няма кучешки бисквити за него! — Тя се смръщи към ножа в ръката на Анабет. — От къде взе това?

— Тъб... това е твоята пръчка — отговори ѝ тя. — Вдигнах я и... не знам. Просто се промени в камата, която обикновено използвам.

— Хмм. Е, магическите предмети имат собствено съзнание. Запази я. У дома имам още. Накъде тръгна Фидо?

— Натам. — Анабет посочи с новото си оръжие.

Сейди се взря в указаната посока. Очите ѝ се разшириха.

— О, ясно. Към бурята. Това е нещо ново.

Анабет проследи погледа ѝ. Отвъд релсите на метрото, не виждаше нищо друго освен изоставен висок жилищен блок, ограден и запуснат, издигащ се на фона на късното следобедно небе.

— Каква буря?

— Не я ли виждаш? — попита Сейди. — Чакай малко! — Тя откачи раницата от кубинката си и се разрови из запасите си. Извади още едно керамично шишенце, което беше късо и тумбесто, като бурканче за крем за лице. Свали капачето и загреба малко розова слуз. — Нека да намажа това върху клепачите ти.

— Еха-а, това звучи като автоматично *не*.

— Не бъди гнуслива. Напълно безвредно е. Е, поне за магьосници. Вероятно за полубогове също.

Анабет не беше убедена, но затвори очи. Сейди размаза от слузта върху клепачите ѝ, които изтръпнаха и се затоплиха като от втриване

на ментол.

— Добре. Сега можеш да погледнеш.

Анабет отвори очи и ахна.

Светът беше облян в цветовете. Почвата стана полупрозрачна — подобни на гел слоеве се спускаха в мрака. Въздухът се носеше на блестящи воали, всички трептящи, но малко извън синхрон, сякаш множество видеоклипове с висока разделителна способност са били насложени един върху друг. Йероглифи и гръцки букви се въртяха около нея, сливаха се и избухваха, когато се блъснаха едни в други. Анабет се почувства така сякаш вижда света на атомно ниво — всичко невидимо бе разкрито и обагрено в магическа светлина.

— През цялото време ли виждаш по този начин?

Сейди изсумтя.

— Богове на Египет, не! Бих полудяла. Трябва да се концентрирам, за да видя Дуат^[5]. Това правиш ти сега — надничаш в магическата страна на света.

— Аз... — Анабет се поколеба.

По принцип беше уверен човек. Винаги, когато общуваше с обикновените простосмъртни, изпитваше самодоволно превъзходство, че притежава тайно знание. Разбираше света на боговете и чудовищата. Простосмъртните нямаха представа. Дори с останалите полубогове, Анабет почти винаги се оказваше най-опитния ветеран. Беше направила повече, отколкото болшинството герои някога са мечтали, и бе оцеляла. Сега, гледайки променящите се воали от цветовете, отново се чувстваше като шестгодишното дете, току-що научило колко ужасен и опасен е всъщност светът.

Тя се отпусна тежко върху пясъка.

— Не знам какво да мисля.

— Не мисли — посъветва я Сейди. — Дишай. Очите ти ще привикнат. Като плуването е. Ако оставиш тялото си да поеме контрол, инстинктивно ще знаеш какво да правиш. Паникьосаш ли се, ще се удавиш.

Анабет опита да се отпусне.

Започна да различава отделни модели във въздуха: потоци, протичащи между слоевете на реалността, приличащи на мъгла следи от магия струяха от автомобили и сгради. Мястото, където се беше

разбил влакът, искреше в зелено. Сейди имаше златна аура с неясни струи, разгръщащи се зад нея като крила.

Там, където беше лежало кучето-чудовище, земята тлееше като жива жарава. Далеч от мястото се извиваха кървавочервени пипала, следващи посоката, в която чудовището беше избягало.

Анабет се фокусира върху блока с изоставени апартаменти в далечината, и сърцето ѝ започна да бие два пъти по-бързо. Вътрешността на високата сграда светеше в червено — светлината се процеждаше през закованите с дъски прозорци, изливайки се през пукнатините в рушащите се стени. Над нея се въртяха тъмни облаци, а от всички посоки наоколо се носеха пипала от червена енергия, сякаш привлечани от вихрушка.

Сцената напомняше на Анабет за Харибда, чудовището-водовъртеж, което бе срещала веднъж в Морето на чудовищата. Не беше сред щастливите ѝ спомен.

— Този жилищен блок — забеляза тя — привлича червената светлина от цялата околност.

— Точно така — съгласи се Сейди. — В египетската магия, червеното е лошо. Означава нещастие и хаос.

— Значи натам се е запътило кучето-чудовище — досети се Анабет. — За да се слее с друга част на скиптъра...

— И да намери господаря си, обзалагам се.

Анабет знаеше, че трябва да се изправи. Трябваше да побързат. Но загледана във вихреците се слоеве магия, тя се страхуваше да помръдне.

Беше прекарала целия си живот в изучаване на Мъглата — магическата граница, която разделяше света на простосмъртните от този на гръцките богове и чудовища, но никога не си бе мислила за мъглата като действителна завеса.

Как го беше нарекла Сейди? Дуат?

Запита се дали мъглата и Дуат са свързани или може би дори са едно и също нещо. Броят на слоевете, които можеше да види беше изумителен — като гоблен, прибавен сам към себе си поне сто пъти.

Не вярваше, че може да го понесе. *Паникьосай се и ще се удавиш.*

Сейди ѝ подаде ръка. Очите ѝ бяха пълни със съчувствие.

— Виж, знам, че ти идва в повече, но нищо не се е променило. Ти си все още същата яка, размятаща раници полубогиня, каквато винаги си била. А сега имаш и прекрасна кама.

Анабет усети как кръвта се качва към лицето ѝ. Обикновено тя произнасяше мотивиращата реч.

— Да. Да, разбира се. — Прие ръката на Сейди. — Да вървим да намерим този бог.

Телена ограда обграждаше сградата, но те се промушиха през една пролука и си проправиха път през острата трева и разбития бетон.

Омагьосаната слуз върху клепаците на Анабет изглежда започваше да губи силата си. Светът вече не изглеждаше толкова многопластов и калейдоскопичен, но тя нямаше нищо против това. Не ѝ трябваше специално зрение, за да знае, че цялата сграда е пълна с лоша магия.

Отблизо, червената светлина от прозорците беше още по-сияйна. Шперплатът се разтърси. Тухлените стени простенаха. Птици йероглифи и фигури се образуваха във въздуха и се понесоха към вътрешността. Дори графитите върху стената сякаш вибрираха, все едно рисунките се опитваха да оживеят.

Каквото и да имаше вътре в сградата, енергията му привличаше Анабет по същия начин, както Рачо във влака.

Тя сграбчи новата си бронзова кама, осъзнавайки, че острието е твърде късо, за да ѝ осигури достатъчно нападателна мощ. Но точно затова Анабет обичаше кинжалите: държаха я фокусирана. Едно дете на Атина никога не трябва да разчита на острието, ако може вместо това да използва своята съобразителност. Интелектът печели войни, не грубата сила.

За съжаление, разумът ѝ не работеше много добре в момента.

— Искан ми се да знаех с какво си имаме работа — промърмори, докато се прокрадваха към сградата. — Обичам първо да проуча нещата, да се въоръжа с познания.

Сейди изсумтя.

— Звучиш като брат ми. Каж ми, колко често чудовищата ти позволяват лукса да ги потърсиш в Google, преди да те атакуват?

— Никога — призна Анабет.

— Е, ето на! Картър с удоволствие ще прекара часове в библиотеката, четейки за всички възможни видове враждебно настроени демони, които бихме могли да срещнем, като подчертава важната информация и прави картончета с информация, по които да уча. За съжаление, демоните не ни предупреждават, преди да атакуват, и рядко си правят труда да се представят.

— Е, и какъв е обикновено *твоят* начин на действие?

— Реагирам — отвърна Сейди. — Мисля в движение. Когато е необходимо, взривявам враговете на мънички, мънички парченца.

— Страхотно. Много ще си паснеш с приятелите ми.

— Ще приема това като комплимент. Тази врата, какво ще кажеш?

Няколко стъпала водеха към входа на мазето. Напречно на вратата бе закована една-единствена дъска в жалък опит да държи настрана нарушителите, но самата врата беше леко открехната.

Анабет бе на път да предложи да разузнае периметъра. Не се доверяваше на подобен лесен начин за влизане, но Сейди не изчака. Младата магьосница се затича надолу по стълбите и се мушна вътре.

Единственият избор на Анабет беше да я последва.

Както се оказа, ако бяха влезли през която и да е друга врата, щяха да умрат.

Вътрешността на сградата представляваше висока тридесет етажа, подобна на пещера, черупка, в която се въртеше вихър от тухли, тръби, дъски и други отпадъци, заедно с блестящи гръцки символи, йероглифи и червени неоновы снопове енергия. Сцената беше едновременно ужасяваща и красива — сякаш беше уловено торнадо, осветено от вътре и оставено за постоянно на показ.

Понеже бяха влезли през сутерена, Сейди и Анабет бяха защитени в плитката стълбищна шахта — като окоп в бетона. Ако бяха влезли в бурята на нивото на първия етаж, щяха да бъдат разкъсани.

Докато Анабет гледаше, усукана стоманена подпорна греда прелетя над главите им със скоростта на състезателна кола. Десетки тухли преминаваха покрай тях подобно на пасаж риби. Огненочервен йероглиф се блъсна в летящ лист шперплат и дървото се запали като хартиена салфетка.

— Там горе — прошепна Сейди.

Тя посочи към върха на сградата, където част от тридесетия етаж все още бе непокътната — разпадащ се перваз, вдаден в празното пространство. Трудно беше да се види през вихрушката от отломки и червената мараня, но Анабет успя да различи обемиста, човекоподобна форма, стояща над пропастта, с разперени ръце все едно приветства бурята.

— Какво прави той? — прошепна Сейди.

Анабет трепна, когато на няколко инча над главата ѝ се завъртя спирала от медни тръби. Втренчи се в отломките и започна да забелязва модели, също както и когато бе погледнала в Дуат: вихър от дъски и пирони, събиращи се заедно, за да образуват платформа, куп тухли сглобяващи се като Лего, за да оформят арка.

— Той строи нещо — осъзна тя.

— Строи какво, бедствие ли? — попита Сейди. — Това място ми напомня за Царството на Хаоса. И повярвай ми, това *не е* сред любимите ми места за почивка.

Анабет я погледна. Чудеше се дали Хаоса има същото значение за египтяните, както за гърците. Анабет бе имала свой собствен сблъсък с Хаоса, и ако Сейди също е била там... Е, магьосницата трябваше да е още по-жилава, отколкото изглежда на пръв поглед.

— Бурята не е напълно случайна — отбеляза Анабет. — Виждаш ли онова там? И там? Различни елементи се съединяват, като оформят някакъв вид структура в сградата.

Сейди се намръщи.

— На мен ми прилича на тухли в блендер.

Анабет не беше сигурна как да го обясни, но беше учила архитектура и инженерство достатъчно дълго, за да разпознава подробностите. Медни тръби се свързваха като артерии и вени в кръвоносна система. Участъци от стари стени се сглобяваха заедно, за да образуват нов пъзел. От време на време, от стените се отделяха още тухли и греди, за да се присъединят към торнадото.

— Той поглъща сградата — каза тя. — Не знам още колко дълго ще издържат външните стени.

Сейди изруга под нос.

— Моля те, кажи ми, че не строи пирамида. Всичко друго, само не и това.

Анабет се зачуди защо египетска магьосница би могла да мрази пирамиди, но поклати глава.

— Предполагам, че е някакъв вид конусовидна кула. Има само един начин да разберем.

— Попитай строителя. — Сейди вдигна поглед към останалото от тридесетия етаж.

Мъжът на перваза не беше помръднал, но Анабет можеше да се закълне, че е станал по-голям. Около него се вихреше червена светлина. Силуетът му изглеждаше така сякаш носи висок цилиндър а ла Ейб Линкълн.

Сейди нарами раницата си.

— Значи, ако това е нашият мистериозен бог, къде е...

Точно в това време, тригласен вой проряза оглушителния шум. В противоположния край на сградата, двойна метална врата се отвори с трясък и чудовището-рак влезе вътре с дълги скокове.

За жалост, сега чудовището имаше всичките си три глави — вълк, лъв и куче. Дългата му спирална черупка блестеше с гръцки надписи и йероглифи. Напълно пренебрегвайки летящите отломки, то се промъкна навътре на шестте си предни крайници и после скочи във въздуха. Бурята го издигна нагоре в спираловидна линия.

— Отива при господаря си — каза Анабет. — Трябва да го спрем.

— Прекрасно — промърмори Сейди. — Това ще ме изцеди.

— Какво?

Сейди вдигна жезъла си.

— *N'dah!*

Във въздуха над тях блесна златен йероглиф:

Незабавно бяха оградени от сфера от светлина.

Гръбнакът на Анабет потръпна. Преди време, когато с Пърси и Гроувър бяха използвали вълшебни перли, за да избягат от подземния свят, се оказа обвити в защитен балон, подобен на този. Усещането беше... клаустрофобично.

— Това ще ни предпази ли от бурята? — попита тя.

— Надявам се. — По лицето на Сейди беше избила пот. —
Хайде.

Тръгна нагоре по стълбите.

Щитът им незабавно бе подложен на изпитание. Летящият кухненски плот би ги обезглавил, ако не се беше разбил в силовото поле на Сейди. Парчета мрамор се разнесоха около тях, без да ги наранят.

— Брилянтно — възкликна Сейди. — Сега, дръж жезъла, докато се превърна в птица.

— Чакай! *Какво?*

Момичето завъртя очи.

— Мислим в движение, помниш ли? Ще прелетя до там и ще спра чудовището. Ти се опитай да разсееш този бог — който и да е той. Привлечи вниманието му.

— Добре, но не съм магьосник. Не мога да поддържам заклинанието.

— Щитът ще издържи няколко минути, стига да държиш жезъла.

— Ами ти? Ако не си в щита...

— Имам идея. Може дори и да проработи.

Сейди извади нещо от чантата си — фигура на малко животно. Уви пръсти около него, след това започна да променя формата си.

Анабет и преди беше виждала хора да се превръщат в животни, но от това гледката не ставаше по-приятна. Спътничката ѝ се сви до една десета от размера си. Носът ѝ се удължи в човка. Косата, дрехите и раницата ѝ се превърнаха в лъскави пера. Сейди се преобрази в малка хищна птица — каня, може би. Сините ѝ очи сега бяха блестящо златни. Сграбчила малката фигурка, здраво в ноктите си, Сейди разпери крила и се хвърли в бурята.

Анабет трепна, когато куп тухли се насочи към приятелката ѝ — но някак отломките минаха право през нея, без да я превърнат в пюре с пера. Формата на магьосницата просто трепна, сякаш се придвижваше под дълбок слой вода.

Анабет осъзна, че Сейди е в Дуат — летеше в различно ниво на реалността.

Идеята провокира ума ѝ да види и други възможности. Ако полубог би могъл да се научи да минава през стени така, да преминава

право през чудовищата...

Но това беше разговор за друго време. Точно сега трябваше да се раздвижи. Тя се затича нагоре по стълбите и се хвърли във вихрушката. Метални пръти и медни тръби отскачаха със звънтене от силовото ѝ поле. След всеки сблъсък с летящите отломки, златната сфера светеше все по-слабо.

Анабет вдигна жезъла на Сейди в едната си ръка и новата си кама в другата. В магическия поток, Божественото бронзово острие запримигова като прегарящ факел.

— Хей! — провикна се тя към перваза високо горе. — Г-н Бог!

Никакъв отговор. Гласът ѝ вероятно не би могъл да се чуе през бурята.

Стените на сградата започнаха да стенат. Хоросанът се стичаше по тях и се завъртя в останалата смес като снопчета захарен памук.

Сейди ястребът все още беше жива, летяща към триглавото чудовище, което се движеше спираловидно нагоре. Сега звярът бе на половината път до върха, размахваше краката си и светеше още по-ярко, сякаш всмукваше силата на торнадото.

Времето на Анабет изтичаше.

Тя разрови паметта си, припомняйки си старите митове, най-неясните разкази, които Хирон някога ѝ бе разказвал в лагера. Като малка, беше като гъба, попиваща всеки факт и име.

Триглав жезъл. Богът от Александрия, Египет.

Името на бога изникна в съзнанието ѝ. Поне, се надяваше, че е права.

Един от първите уроци, които бе научила като полубог: *Имената притежават сила*. Никога не изговаряй името на бог или чудовище, освен ако не си готов да привлечеш вниманието му.

Анабет си пое дълбоко дъх. Тя извика с всичка сила:

— СЕРАПИС!

Бурята се забави. Огромна конструкция от тръби увисна във въздуха. Облаци от тухли и дървен материал, замръзнаха и застинаха в нищото.

Неподвижно в средата на торнадото, триглавото чудовище опита да се изправи. Сейди се спусна над главите му, отвори нокти и пусна фигурката, която мигновено се превърна в камила.

Косматата едногърба камила се заби в гърба на чудовището. И двете същества паднаха от въздуха и се разбиха на пода в плетеница от крайници и глави.

Чудовището продължаваше да се бори, но камилата лежеше върху него с разперени крака, блееща и плюеща, размахваше крайници, подобно на сърдито, току-що проходило петстотинкилограмово дете.

От ръба на тридесетия етаж, проехтя мъжки глас:

— КОЙ СМЕЕ ДА ПРЕКЪСВА ТРИУМФАЛНИЯ МИ ВЪЗХОД?

— Аз! — изкрещя Анабет. — Слез и се изправи пред мен!

Не желаше да си приписва заслугите за хорските камили, но искаше да държи бога фокусиран върху себе си, за да може Сейди да направи... каквото там е решила да прави. Младата магьосница явно криеше някои добри трикове в ръкава си.

Бог Серапис скочи от своя перваз. Прелетя с лекота тридесетте етажа и се приземи на крака в средата на първия етаж, на един хвърлей кама от Анабет.

Не че тя се изкуши да атакува.

Серапис се извисяваше на почти пет метра. Носеше само чифт бански с хавайски флорални мотиви. Тялото му беше изтъкано от мускули. Бронзовата му кожа беше покрита с блестящи татуировки на йероглифи, гръцки букви и символи на други езици, които Анабет не можеше да разпознае.

Лицето му бе оградено като с пелена от дълги растафариански кичури, а къдравата му брада в гръцки стил, стигаше чак до ключиците. Очите му бяха морскозелени — толкова приличаха на тези на Пърси, че Анабет настръхна. Обикновено не харесваше космати брадати пичове, но трябваше да признае, че този бог бе привлекателен по някакъв старомоден начин, напомнящ на безразсъден сърфист.

Но украшението за глава разваляше целия му външен вид. Това, което Анабет беше помислила за цилиндър, всъщност бе цилиндрична плетена кошница избродирана с изображения на теменуги.

— Извинявай — каза тя, — това на главата ти саксия ли е?

Серапис повдигна рунтавите си кафяви вежди. Потупа се по главата сякаш беше забравил за коша. Няколко семена пшеница се разпиляха от върха му.

— Това е *модиус*^[6], глупаво момиче. Това е един от моите свещени символи! Кошницата за зърно представлява подземния свят, който контролирам.

— О! Наистина ли?

— Разбира се! — изръмжа Серапис. — Или *контролирах* и скоро ще го контролирам отново. Но коя си ти да критикуваш моите модни решения? Гръцки полубог, ако се съди по миризмата, носиш оръжие от божествен бронз и египетски жезъл от Дома на Живота. Какво си ти — герой или магьосник?

Ръцете на Анабет трепереха. С шапка като саксия или не, Серапис излъчваше могъщество. Застанала толкова близо до него, Анабет имаше усещането, че все едно всичко вътре в нея е в течно състояние — сякаш сърцето, стомахът и смелостта ѝ бяха като разтопени.

„Стегни се — помисли си тя. — Срещала си много богове и преди.“

Но Серапис беше различен. В него имаше нещо много нередно — сякаш само с присъствието си, обръщаше света на Анабет отвътре навън.

На пет — шест метра зад бога, Сейди птицата се приземи и прие отново човешка форма. Тя направи знак на Анабет: постави пръст пред устните си (*Шшш*), а след това завъртя ръка (*Накарай го да продължава да говори*). Започна да рови тихо из чантата си.

Анабет нямаше представа какво беше планирала приятелката ѝ, но се насили да погледне Серапис в очите.

— Кой казва, че не съм и двете — магьосник *и* полубог? Сега, обясни ми защо си тук!

Лицето на Серапис потъмня. Тогава, изненадващо за Анабет, отметна глава назад и се разсмя, разсипвайки още зърно от своя *модиус*.

— Разбирам! Опитваш се да ме впечатлиш, а? Мислиш ли, че си достойна да бъдеш моя върховна жрица?

Анабет преглътна. Имаше само един отговор на въпрос като този.

— Разбира се, че съм достойна! Бях Магна матер на сестринството на Атина! Но ти достоен ли си, за да ти служи?

— Ха! — Серапис се ухили. — Великата майка на сестринството на Атина, а? Нека да видим колко си силна.

Той махна с ръка. От въздуха, направо към силовото поле на Анабет, излетя вана. Порцеланът се разпадна на парченца в златната сфера, но жезълът на Сейди стана толкова горещ, че Анабет трябваше да го пусне. Бялото дърво се превърна в пепел.

„Страхотно — помисли си тя. — Две минути и вече съсипах жезъла на Сейди.“

Защитната сфера изчезна. Бе изправена пред петметров бог само с обичайните си оръжия — малка кама и много враждебност.

Вляво от нея, триглавото чудовище все още се бореше да излезе изпод камилата, но тя беше тежка, упорита и невероятно некоординирана. Всеки път, когато чудовището се опитваше да я отблъсне, камилата се изпърдяваше с удоволствие и разперваше краката си още повече.

Междувременно, Сейди беше извадила парче тебешир от чантата си и драскаше яростно върху бетонния под зад Серапис. Може би пишеше хубава епитафия, за да отбележи предстоящата им смърт.

Анабет си припомни един цитат, който приятелят ѝ Франк някога бе споделил с нея — нещо от „Изкуството на войната“ на Сун Дзъ. *Когато си слаб, действай с пълни сили.*^[7]

Анабет стоеше се изправи в цял ръст и се засмя в лицето на Серапис.

— Хвърляй неща по мен, колкото си искаш, лорд Серапис. Не ми трябва жезъл, за да се защитя. Моите сили са твърде големи! Или може би искаш да спреш да ми губиш времето и да ми кажеш как мога да ти служа, ако приемем, че се съглася да бъда новата ти върховна жрица.

Лицето на бога почервения от възмущение. Анабет беше сигурна, че всеки момент ще стовари цялата вихрушка от отломки върху нея и няма да има начин, по който да го спре. Смяташе да хвърли камата си в окото на бога, както приятелката ѝ Рейчъл някога бе разсеяла титана Кронос, но не вярваше, че ще успее да се прицели.

Накрая Серапис ѝ се усмихна накриво.

— Имаш кураж, момиче. Признавам ти го. И бързаше да ме намериш. Може би можеш да ми служиш. Ти ще си първата от много, които ще ми дадат силата, живота и душата си!

— Звучи забавно. — Анабет погледна към Сейди, искаше ѝ се да побърза с това тебеширено изкуство.

— Но първо — продължи Серапис, — ми е нужен жезълът!

Направи жест в посока на камилата. Червен йероглиф изгори кожата на създанието и с една последна пръдня нещастната едногърба камила се превърна в купчина пясък.

Триглавото чудовище се изправи на предните си лапи и се отърси от пясъка.

— Чакай! — изкрещя Анабет.

Трите глави на чудовището ѝ се озъбиха.

Серапис се намръщи.

— Какво има сега, момиче?

— Е, мога... нали разбираш, да ти донеса жезъла, като твоя жрица! Трябва да правим нещата както си му е редът!

Анабет се хвърли към чудовището. Бе прекалено тежко, за да го вдигне, но тя затъкна камата в колана си и използва и двете си ръце, за да сграбчи края на черупката на съществото, и го плъзна назад, далеч от бога.

Междувременно, Сейди беше нарисувала голям кръг с размера на обръч върху бетона. Сега го украсяваше с йероглифи, като използваше няколко различни цвята тебешир.

Разбира се, помисли си Анабет ядосано. Не бързай, направи ги красиви!

Успя да се усмихне на Серапис, докато задържаше чудовището-жезъл, което все още се опитваше да си проправи път напред.

— Сега, господарю мой — каза Анабет, — кажи ми славния си план! Нещо за души и животи?

Чудовището-жезъл виеше в знак на протест, вероятно, защото можеше да види Сейди, криеща се зад бога, да се занимава със свръхсекретното си тротоарно изкуство. Серапис, изглежда, не я забелязваше.

— Гледай! — Той разпери мускулестите си ръце. — Новият център на властта ми!

Червени искри проблеснаха през замръзналата вихрушка. Плетеница от лъчи светлина свързваше точките и Анабет видя блестящите очертания на структурата, която изграждаше Серапис: масивна кула, висока деветдесет метра, проектирана на три нива — правоъгълна основа, осмоъгълна среда и кръгъл връх. На върха ѝ пламна огън, ярък, като в ковачницата на циклопите.

— Фар! — възкликна Анабет. — Александрийският фар.

— Наистина, моя млада жрице. — Серапис закрачи напред-назад, като учител изнасящ лекция, макар че шортите му на цветя бяха доста разсейващи. Плетената му шапка-кошница, продължаваше да се накланя ту на едната, ту на другата страна, и да разсипва зърно. Някак си, богът все още не беше забелязал Сейди, която беше клекнала зад него и рисуваше красиви картинки с тебеширите си. — Александрия! — извика Серапис. — Най-големият град в света за времето си. Най-пълното сливане на гръцката и египетската сила! Аз бях върховният бог, а сега се въздигам отново. Ще създам новата си столица тук!

— Тъъ, на плажа Рокауей?

Серапис спря и се почеса по брадата.

— Имаш право. Това име не става. Ще го наречем... Рокандрия? Серапауей? Е, ще го измислим по-късно! Първата ни стъпка е да завършим новия ми фар. Ще бъде фар за света — ще привлече божествата на Древна Гърция и Египет тук при мен, точно както го направи в и миналото. Аз ще се нахраня с тяхната духовна същност и ще се превърна в най-могъщия бог от всички!

Анабет се почувства така, сякаш бе погълнала цяла супена лъжица сол.

— *Ще се нахраниш с тяхната духовна същност.* Искаш да кажеш, че ще ги унищожиш?

Серапис махна пренебрежително с ръка.

— „Унищожиш“ е толкова грозна дума. Предпочитам „сливам“. Надявам се, че знаеш историята ми. Когато Александър Велики завладял Египет...

— ... се е опитал да обедини гръцката и египетската религии — довърши Анабет.

— Опитал и се провалил — подсмихна се Серапис. — Александър избрал египетския бог на слънцето, Амон, за свое върховно божество. Това не проработило много добре. Гърците не харесали Амон. Нито пък египтяните по делтата на Нил. Те виждали Амон като Горноречен бог. Но след като Александър умрял, неговият генерал поел управлението над Египет.

— Птолемей Първи — каза Анабет.

Серапис грейна, очевидно доволен.

— Да, Птолемей. Един смъртен, който притежаваше *прозорливост!*

Анабет трябваше да впрегне цялата си воля, за да не погледне към Сейди, която беше завършила магическия си кръг и почукваше по йероглифите с пръст, мърморейки нещо под носа си, сякаш за да ги активира.

Триглавото чудовище-жезъл изръмжа неодобрително. Опита се да скочи напред и Анабет едва успя да го задържи. Пръстите ѝ отслабваха. Аурата на чудовището беше все така отвратителна.

— Птолемея създаде нов бог — каза тя с усилие. — Създаде теб. Серапис сви рамене.

— Е, не от *нищото*. Някога бях незначителен селски бог. Никой не беше чувал за мен, но Птолемея откри моя статуя и я занесе в Александрия. Накара гръцките и египетските свещеници да направят предсказания и заклинания и какво ли още не. Всички те се съгласиха, че съм великият бог Серапис, и трябва да бъда почитан преди всички други богове. Бях хит!

Сейди се изправи в магическия си кръг. Откопча сребърното си колие и започна да го върти като ласо.

Триглавото чудовище изрева нещо, което вероятно беше някакво предупреждение към господаря му: „Внимавай!“.

Но Серапис се беше развихрил. Докато говореше, йероглифите и гръцките букви върху кожата му засияха още по-ярко.

— Станах най-важният бог за египтяни и гърци! — похвали се той. — Докато все повече хора ме почитаха, аз изцеждах силата на по-старите богове. Бавно, но сигурно заех мястото им. Подземният свят? Станах негов господар, заменяйки както Хадес, така и Озирис. Превърнах кучето-пазач Цербер в мой жезъл, същият, който държиш сега. Трите му глави представляват миналото, настоящето и бъдещето — които ще контролирам, когато жезълът се върне във властта ми.

Богът протегна ръка. Чудовището се пресегна, за да го стигне. Мускулите на ръката на Анабет горяха. Пръстите ѝ започнаха да се изплъзват.

Сейди още въртеше медальона си и мърмореше някакво заклинание.

Света Хеката! Колко време е необходимо, за да се направи едно глупаво заклинание?, помисли си Анабет.

Тя улови погледа на Сейди и успя да разчете посланието в очите ѝ: *Продължавай! Само още няколко секунди.*

Не беше сигурна дали има още няколко секунди.

— Династията на Птолемеите... — Тя стисна зъби. — Тя рухна преди векове. Култът ти е бил забравен. Как стана така, че отново си тук?

Серапис подсмръкна.

— Това не е важно. Този, който ме събуди... Е, той има мания за величие. Мисли, че може да ме контролира, само защото е намерил някакви стари заклинания в Книгата на Тот.

Зад бога, Сейди трепна, сякаш я бяха ударили между очите. Очевидно тази „Книга на Тот“ събуди стари спомени.

— Виж — продължи Серапис, — в онези дни, крал Птолемей реши, че не е достатъчно, да ме направи главен бог. Искаше също така да стане безсмъртен. Той самият се обяви за бог, но магията се обърна срещу него. След смъртта му, семейството му беше прокълнато поколения наред. Родът на Птолемеите започна да става все по-слаб и по-слаб, докато онова глупаво момиче Клеопатра не се самоуби и не остави всичко на римляните. — Богът се изсмя. — Смъртните... винаги са толкова алчни. Магьосникът, който ме събуди *този път*, си мисли, че може да се справи по-добре от Птолемей. Събуждането ми беше само един от експериментите му с хибридна гръко-египетска магия. Той желае да стане бог, но е прекрачил границата. Вече съм буден. Аз ще контролирам вселената.

Серапис погледна Анабет с яркозелените си очи. Чертите му сякаш се променяха, напомняйки на Анабет на много различни богове на Олимп: Зевс, Посейдон, Хадес. Нещо в усмивката му дори ѝ напомни за майка ѝ, Атина.

— Само помисли, малък полубог — каза Серапис, — този фар ще привлече боговете към мен като пеперуди към пламък. След като погълна мощта им, ще издигна голям град. Ще изградя нова Александрийска библиотека, съдържаща всички знания на древния свят — както гръцки, така и египетски. Като дете на Атина, трябва да оцениш това. Представи си цялата власт, която ще имаш, като моя върховна жрица!

Нова Александрийска библиотека.

Анабет не можеше да се преструва, че идеята не я развълнува. Толкова много знания на древния свят са били унищожени, когато онази библиотека е изгоряла.

Серапис трябва да бе видял жаждата в очите ѝ.

— Да. — Той протегна ръка. — Достатъчно приказки, момиче. Дай ми жезъла!

— Прав си — изграчи Анабет. — Достатъчно приказки.

Извади камата си и я заби в черупката на чудовището.

Толкова неща можеха да се объркат. И повечето от тях наистина се объркаха.

Анабет се надяваше ножът да разцепи черупката, може би дори да унищожи чудовището. Вместо това, в раковината се появи малка пукнатина, която изпусна червена магия, гореща като магма. Анабет залитна назад, а очите ѝ засмъдяха.

Серапис изрева:

— ПРЕДАТЕЛСТВО!

Съществото-жезъл започна да вие и да се мята. Трите му глави се опитваха напразно да достигнат ножа, забит в гърба му.

В същия момент Сейди завърши заклинанието си. Хвърли сребърния амулет и извика:

— *Tyet!*^[8]

Медальонът експлодира. Гигантски сребрист йероглиф обгърна бога като прозрачен ковчег.

Серапис изрева, когато ръцете му бяха приковани към тялото.

Сейди извика:

— Назовавам те Серапис, бог на Александрия! Бог на... тъъ, смешните шапки и триглавите жезли! Връзвам те със силата на Изида!

От въздуха започнаха да падат отломки и да се разбиват около Анабет. Успя да се изплъзна от тухлена стена и едно електрическо

табло. Тогава забеляза, че раненото чудовище-жезъл пълзи към Серапис.

Хвърли се в тази посока, само за да бъде ударена по главата от падащо парче дървена греда. Стовари се тежко на пода. Черепът ѝ пулсираше. Веднага се оказа погребана под още отломки.

Пое си накъсано дъх.

— Ау, ау, ау.

Поне не я бяха засипали тухли. Проправи си път през купчина шперплат и издърпа петнадесет сантиметрова треска от ризата си.

Чудовището беше стигнало до крака на Серапис. Анабет знаеше, че трябва да намушка една от главите му, но не можеше да се насили да го направи. Винаги е била мекушава, когато става въпрос за животни, дори те да бяха част от зло магическо същество, което се опитва да я убие. Сега вече беше прекалено късно.

Богът напрегна внушителните си мускули. Сребристият затвор около него се разпадна. Триглавият жезъл се изстреля в ръката му и Серапис се обърна към Сейди Кейн.

Нейният защитен кръг се изпари в облак червена пара.

— Ще ме *оковаваш*? — извика Серапис. — Ще ме *назоваваш*? Ти дори не знаеш правилния език, за да ме назовеш, малка магьоснице!

Анабет залитна напред. Дишаше накъсано. Сега, когато Серапис държеше жезъла, аурата му беше поне десет пъти по-мощна. Ушите ѝ бръмчаха. Глезените ѝ омекнаха. Усещаше как жизнените ѝ сили изтичат, засмукани от червения ореол на бога.

Някак си, Сейди все още се държеше, а изражението ѝ беше предизвикателно.

— Така ли, лорд Житна купа. Искаш подходящ език? *Ha-di!*

В лицето на Серапис избухна нов йероглиф:

Богът го улови във въздуха със свободната си ръка. Затвори юмрук и между пръстите му се появи дим, сякаш просто е смачкал

миниатюрен парен двигател.

Сейди преглътна.

— Това е невъзможно! Как...

— Очакваше експлозия? — изсмя се Серапис. — Съжалявам, че ще те разочаровам, дете, но моята сила е гръцка и египетска. Комбинира и двете, използва и двете, *замества* и двете. Виждам, че си любимка на Изидата. Отлично. Някога тя ми беше съпруга.

— *Какво?* — проплака Сейди. — Не! Не, не, не.

— О, да! Когато свалих Озирис и Зевс, Изидата беше принудена да ми служи. Сега ще използвам теб като врата към нея, за да я призова тук и ще я заставя да поеме задълженията си. Изидата отново ще бъде моята кралица!

Серапис замахна с жезъла си. От всяка от главите на чудовището се изстреляха пипала от червена светлина, които обградиха Сейди като бодливи клони.

Сейди изкрещя и Анабет най-после преодоля шока си. Грабна най-близкия лист шперплат — груб квадрат с размерите на щит — и се опита да си спомни последния си урок по фризби от лагера на Нечистокръвните.

— Хей, Зърнена глава! — извика тя.

Завъртя се от кръста, като използва силата на цялото си тяло. Шперплатът полетя през въздуха, точно когато Серапис се обърна към нея, и ръбът го фрасна точно между очите.

— АУ!

Анабет се наклони на една страна, когато Серапис замахна на сляпо с жезъла си към нея. Трите чудовища изстреляха облаци гореща пара, които направиха дупки в бетона, на мястото, където бе стояла само преди секунди.

Тя продължаваше да се движи, проправяйки си път из камарите отломки, които сега лежаха на пода. Хвърли се зад купчина разбити тоалетни, докато жезълът на бога изстрелваше поредната тройна струя от пара към нея, и която достигна толкова близо, че тя почувства мехури по врата си.

Анабет забеляза Сейди на около тридесетина метра. Тя се отдалечаваше от Серапис, олюлявайки се. Поне беше още жива. Но Анабет знаеше, че на магьосницата ще ѝ трябва време да се възстанови.

— Хей, Серапис! — извика Анабет, иззад планина от шкафове.
— Как е на вкус този шперплат?

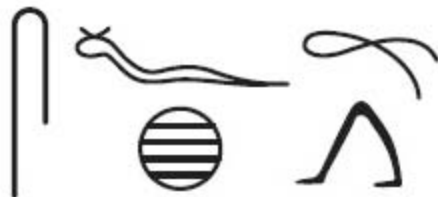
— Дете на Атина! — изрева богът. — Ще погълна жизнената ти сила! Ще те използвам да унищожа отворотелната ти майка! Мислиш, че си умна? Ти си нищо, в сравнение, с този, който ме събуди. И дори *той* не разбира силата, която отприщи. Нито един от вас няма да спечели короната на безсмъртието. Контролирам миналото, настоящето и бъдещето. Сам ще властвам над боговете!

Благодаря за дългата реч, помисли си Анабет.

Докато Серапис обстрелваше скривалището ѝ, превръщайки тоалетните в купчина порцеланова шлака, тя вече бе успяла да пропълзи половината път през стаята.

Търсеше Сейди, когато магьосницата изскочи от скривалището си, само на три метра от нея и извика: *Suh-FAH!*

Анабет се обърна и видя нов йероглиф, висок шест метра, да пламва върху стената зад Серапис.

Мазилката се разпадна. Стената на сградата простена, и докато Серапис крещеше „НЕ!“, цялата стена се стовари върху него, подобно на тухлена приливна вълна, заравяйки го под тонове руини.

Анабет се задави от облак прах. Очите ѝ смъдяха. Чувстваше се така, сякаш бе леко сварена в тенджерата за ориз, но залитайки стигна до Сейди.

Младата магьосница беше покрита с вар на прах, сякаш се беше въргала в захар. Беше се втренчила в дупката, която бе направила в стената на сградата.

— Това проработи — промърмори тя.

— Беше гениално. — Анабет я хвана за раменете. — Какво беше заклинанието?

— *Разхлаби се* — каза Сейди. — Смятах... Е, събарянето на неща е по-лесно от събирането им заедно.

Сякаш съгласявайки се с нея, оставащите стени на сградата се пропукаха.

— Хайде! — Анабет хвана ръката на приятелката си. — Трябва да се махаме от тук. Тези стени...

Основите се разтресоха. Изпод развалините се чу приглушен рев. Снопове червена светлина се изстреляха от процепите между отломките.

— О, моля те! — възропта Сейди. — *Още е жив?*

Сърцето на Анабет се сви, но не беше изненадана.

— Той е бог. Безсмъртен е.

— Е, тогава как...?

Ръката на Серапис, все още стискаща жезъла, се промъкна между тухлите и дъските. Трите глави на чудовището изстрелваха струи пара във всички посоки. Ножът на Анабет все още беше забит дълбоко в черупката на чудовището. Белегът около него изпускате нажежени до червено йероглифи, гръцки букви и английски ругатни — хиляди години неприлични думи, пуснати на свобода.

Подобно на времева линия, помисли си Анабет.

Изведнъж в съзнанието ѝ изплува идея.

— Минало, настояще, бъдеще. Той контролира и трите.

— Какво? — попита Сейди.

— Жезълът е ключът — каза Анабет. — Трябва да го унищожим.

— Да, но...

Анабет спринтира към купчината отломки. Очите ѝ бяха приковани върху дръжката на камата ѝ, но вече беше късно.

Другата ръка на Серапис се освободи, а след това и главата му. Шапката като кошница за цветя беше смачкана и от нея се сипеше зърно. Шперплатовото фризби на Анабет беше разбило носа и насинило очите му.

— Ще те убия! — изрева той, точно когато Сейди извика за втори път:

— *Suh-FAH!*

Анабет набързо отстъпи, а Серапис изкрещя, „НЕ!“, когато друга тридесет етажна секция на стената се стовари върху него.

Магията явно беше прекалено силна за Сейди. Тя се свлече като парцалена кукла и Анабет я хвана точно преди главата ѝ да се удари в земята. Докато останалите участъци от стената потръпваха и се

накланяха навътре, Анабет вдигна по-младото момиче и го изнесе навън.

Някак си успя да се измъкне от сградата, преди останалата ѝ част да се срине. Анабет чу страховит рев, но не беше сигурна дали беше заради опустошението зад нея или бе звукът на черепа ѝ, разцепващ се от болка и изтощение.

Залитайки, стигна до релсите на метрото и постави внимателно Сейди на земята в бурените. Момичето бе подбелило очи и мърмореше несвързано, а кожата му беше толкова гореща, че Анабет с мъка преодоля надигащата се в нея паника. От ръкавите на магьосницата се издигна пара.

Оттатък, при останките от влака, простосмъртните бяха забелязали новото бедствие. Една след друга, аварийни коли тръгнаха към мястото на рухналия жилищен блок. Новинарски хеликоптер кръжеше над главите им.

Анабет се изкуши да изкрещи за медицинска помощ, но преди да успее, Сейди си пое рязко въздух. Клепачите ѝ трепнаха.

Тя изплю парченце бетон, седна омаломощена и се втренчи в стълба от прах, издигащ се в небето, след тяхното малко приключение.

— Добре — измърмори тя. — Кое е следващото, което трябва да унищожим?

Анабет изхлипа от облекчение.

— Благодаря на боговете, че си добре. Ти буквално се изпаряваше.

— Рисковете на професията. — Сейди избърса част от прахта от лицето си. — Твърде много магия и буквално мога да изгоря. Това е най-близо до саможертва, до което бих искала да стигна днес.

Анабет кимна. Беше завиждала на Сейди за всички готини магии, които може да прави, но сега се радваше, че е само полубог.

— Без повече магия за теб.

— Не и за известно време — Сейди се намръщи. — Предполагам, че Серапис не е победен?

Анабет погледна към мястото на кандидат-фара. Искаше ѝ се да мисли, че богът е изчезнал, но знаеше, че не е така. Все още чувстваше как аурата му внася смут в света, привлича душата ѝ и изпива енергията ѝ.

— В най-добрия случай, имаме няколко минути — предположи тя. — Той ще се освободи и ще тръгне след нас.

Сейди простена.

— Имам нужда от подкрепления. За съжаление, не разполагам с достатъчно енергия, за да отворя портал, дори и ако можех да намеря някой. Изида не се отзовава. Знае, че е по-добре да не се появява, ако не иска лорд Житна купа да изсмуче духовната ѝ същност. — Тя въздъхна. — Не мисля, че имаш някакви други полубогове на бързо набиране?

— Ако само... — Анабет се поколеба.

Осъзна, че раницата все още беше на рамото ѝ. Как не е изчезнала по време на битката? И защо я чувстваше толкова лека?

Свали я и отвори горната част. Книгите по архитектура бяха изчезнали. Вместо тях, сгусена на дъното, имаше увита в целофан амброзия с размер на брауни и под нея...

Долната устна на Анабет потрепери. Извади нещо, което не беше използвала от дълго време: очуканата си синя шапка на Ню Йорк Янкис.

Погледна нагоре към потъмнялото небе.

— Мамо?

Никакъв отговор, но Анабет не можеше да се сети за друго обяснение. Майка ѝ беше изпратила помощ. Това едновременно ѝ даде кураж и я ужаси. Ако Атина проявяваше личен интерес към тази ситуация, Серапис явно наистина бе огромна заплаха — не само за Анабет, но и за боговете.

— Това е бейзболна шапка — отбеляза Сейди. — Това хубаво ли е?

— М-мисля, че да — отвърна Анабет. — Последния път, когато я носех, магията не работеше. Но ако *проработи*... Може и да имам план. Ще бъде твой ред да разсейваш Серапис.

Сейди се намръщи.

— Споменах ли, че си изчерпах магиите?

— Няма проблем — успокои я Анабет. — Справяш ли се с блъфирането, лъжите и говоренето на глупости?

Сейди повдигна вежда.

— Казвали са ми, че това са най-привлекателните ми качества.

— Отлично — зарадва се Анабет. — Тогава е време да те науча на нещо гръцко.

Нямаха много време.

Анабет едва беше приключила с инструктажа на Сейди, когато разрушената сграда се разклати, отломките експлодираха навън и Серапис се появи, ревейки и проклинайки.

Изненадани, аварийните работници се разпръснаха от мястото, но не изглежда да бяха забелязали петметровия бог, отдалечаващ се с маршова стъпка от останките, нито триглавия му жезъл, бълващ пара и червени струи магия към небето.

Серапис се насочи право към двете момичета.

— Готова? — попита Анабет.

Сейди издиша.

— Имам ли избор?

— Ето. — Анабет ѝ подаде парченцето амброзия. — Храна за полубогове. Би могла да възстанови силите ти.

— Би могла, а?

— Ако аз мога да използвам изцелителната ти отвара, би трябвало ти да можеш да ядеш амброзия.

— Добър апетит, тогава. — Сейди отхапа. Цветът се завърна по бузите ѝ. Очите ѝ светнаха. — Има вкус на бисквитите на баба.

Анабет се усмихна.

— Амброзията винаги има вкуса на любимата ти храна.

— Срамота! — Сейди отхапа още една хапка и преглътна. — Бисквитите на баба винаги са прегорели и са по-скоро ужасни. Ах, ето го и нашият приятел.

Серапис ритна една пожарна кола от пътя си и тронаво пое към релсите на влака. Изглежда, още не беше забелязал момичетата, но Анабет предположи, че може да ги *усети*. Той огледа хоризонта, а изражението му беше яростно.

— Започваме! — Анабет нахлузи шапката си.

Очите на Сейди се разшириха.

— Много добре. Напълно си невидима. Нали няма да започнеш да изстрелваш искри?

— Защо да го правя?

— Ами... Веднъж, брат ми направи заклинание за невидимост. Не се получи много добре. Както и да е, успех!

— И на теб.

Анабет се измъкна на една страна, докато Сейди размахваше ръце и извика:

— Ей, Серапис!

— СМЪРТ ЗА ТЕБ! — изрева богът.

Той продължи напред. Масивните му крака правеха кратери в асфалта.

Както бяха планирали, Сейди заотстъпва към плажа. Анабет бе приклепнала зад една изоставена кола и зачака Серапис да отmine. Невидима или не, нямаше да рискува.

— Хайде! — Сейди се присмя на бога. — Само толкова бързо ли можеш да тичаш, обрасъл селски идиот?

— Арр! — Богът мина покрай позицията на Анабет.

Тя изтича след Серапис, който настигна Сейди на ръба на прибоа.

Богът вдигна блестящия си жезъл, а трите чудовищни глави избълваха пара.

— Някакви последни думи, магьоснице?

— За теб? Да! — Сейди заизвива ръце, а движенията ѝ бяха такива, все едно правеше магия... или може би демонстрираше кунг-фу.

— *Meana aedei thea!* — Тя започна да скандира редовете, на които я беше научила Анабет. — *En... ponte pathen algae!*

Анабет трепна. Произношението на Сейди беше доста зле. Тя каза първия ред правилно. Повече или по-малко: *Пей за гнева, о, богиньо*. Но втория ред трябваше да бъде: *А във морето, изстрада беди*. Вместо това, Сейди беше казал нещо подобно на: *А във морето, изстрада мъха*.

За щастие, звукът на древногръцките думи беше достатъчен, за да шокира Серапис. Богът се поколеба, триглавият му жезъл все още беше вдигнат.

— Какво си ти...

— Изида, чуй ме! — продължи Сейди. — Атина, на помощ! — Тя изреди още няколко фрази — някои гръцки, някои древноегипетски.

В същото време, Анабет се промъкна зад бога, а очите ѝ бяха заковани върху камата, която все още беше забита в черупката на чудовището. Ако Серапис просто отпуснеше надолу жезъла си...

— *Alpha, beta, gamma!* — извика Сейди. — *Gyros, spanakorita. Presto!* — Тя се усмихна триумфиращо. — Ето. Свършен си!

Серапис се втренчи в нея, явно объркан. Червените татуировки по кожата му избледняха. Някои от символите се превърнаха във въпросителни знаци и тъжни личица. Анабет се промъкна по-близо... Вече беше на около шест метра от него.

— Свършен? — попита Серапис. — Какви ги говориш, момиче? Аз съм на път да те унищожа.

— И ако го направиш — предупреди го Сейди, — ще активираш връзката със смъртта, която ще те изпрати в забрава!

— Връзката със смъртта? Няма такова нещо! — Серапис снижи жезъла си. Трите животински глави бяха на нивото на очите на Анабет.

Сърцето ѝ биеше силно. Оставаха ѝ десет стъпки. След това, ако скочи, може и да успее да достигне камата. Щеше да има само един шанс да я издърпа.

Изглежда, главите на жезъла не бяха я забелязали. Те се зъбеха и хапеха, плюейки пара във всички посоки. Вълк, лъв, куче — минало, настояще, бъдеще.

Знаеше коя глава трябва да удари, за да нанесе максимални щети.

Защо бъдещето трябваше да бъде куче? От трите глави на чудовището, черният лабрадор изглеждаше най-безобиден. С големите си златни очи и увиснали уши, той напомняше на Анабет на много от добросърдечните домашни любимци, които познаваше.

Това не е истинско животно, каза си тя. Част от магически жезъл е.

Но, когато стигна на разстояние, позволяващо ѝ да нанесе удара, ръцете ѝ натежаха. Не можеше да погледне кучето, без да се почувства виновна.

Бъдещето е нещо добро, сякаш казваше кучето. То е очарователно и неясно.

Какво ще стане, ако удари главата — лабрадор и убие собственото си бъдеще — плановете ѝ за колежа, плановете, който направиха с Пърси...

Сейди още говореше. Тонът ѝ беше станал още по-твърд.

— Майка ми, Руби Кейн — каза Сейди на Серапис, — даде живота си, за да бъде запечатан Апоп^[9] в Дуат. Апоп, представи си, който е хиляди години по-стар от теб и много по-могъщ. Така че, ако мислиш, че ще позволя на второстепенен бог да завладее света, помисли си отново!

Гневът в гласа ѝ не беше блъф и Анабет се зарадва, че е възложила на Сейди да се изправи срещу Серапис. Магьосницата бе изненадващо ужасяваща, когато реши да бъде такава.

Серапис неспокойно пристъпи от крак на крак.

— Ще те унищожа!

— Успех — предизвика го Сейди. — Вързала съм те с гръцки и египетски магии, толкова мощни, че ще изстрелят атомите ти до звездите.

— Лъжеш! — извика Серапис. — Не усещам никакви заклинания върху себе си. Дори този, който ме призова, не притежава такава магия.

Анабет беше лице в лице с черното куче. Камата беше точно отгоре, но всяка молекула в тялото ѝ се разбунтува срещу идеята да убие животното... да убие бъдещето.

В същото време, Сейди се засмя храбро.

— Този, който те призова? Имаш предвид онзи стар измамник Сетни?

Името не бе познато на Анабет, но Серапис очевидно го знаеше. Въздухът около него се нажежи. Лъвът изръмжа. Вълкът се озъби.

— О, да — продължи Сейди. — Много добре познавам Сетни. Предполагам не ти е казал кой го върна в света на живите. Той е жив само защото аз го пощадах. Мислиш, че *неговата* магия е силна? Пробвай ме. Направи го, **сега**.

Анабет се размърда. Осъзна, че Сейди говори на *нея*, а не на бога. Блъфът започваше да остарява. Не ѝ оставаше много време.

Серапис каза с насмешка.

— Добър опит, магьоснице.

Той вдигна жезъла си, за да порази приятелката ѝ, и Анабет скочи. Ръката ѝ стисна дръжката на камата и я издърпа от черупката.

— Какво? — извика богът.

Анабет изхлипа дрезгаво и заби оръжието в шията на кучето.

Очакваше експлозия, но вместо това, камата беше всмукана във врата на кучето като кламер в прахосмукачка. Момичето едва успя да пусне ръкохватката. Изтърколи се настрани, а кучето започна да вие, да се свива и сгърчва, докато не се пръсна вътре в черупката на чудовището. Серапис изрева. Разтърси жезъла, но изглежда не успяваше да го пусне.

— Какво направи? — извика той.

— Отнех бъдещето ти — отговори Анабет. — Без него си нищо.

Жезълът се пукна. Нагорещи се толкова, че Анабет усети как косъмчетата по ръцете ѝ започват да горят. Пропълзя назад в пясъка, когато лъвската и вълчата глава бяха засмукани в черупката. Целият жезъл се деформира в червена огнена топка в дланта на бога. Серапис се опита да я отърси от ръката си, но топката само заблестя още по-ярко. Пръстите му се свиха навътре. Дланта му беше всмукана. Цялата му ръка се сви и изпари, погълната от огнената сфера.

— Не мога да бъда унищожен! — извика Серапис. — Аз съм апогеят на сливането на вашите светове! Без моите напътствия никога няма да стигнете до короната! Всички ще загинете! Вие ще...

Огненото кълбо се разгоря и засмука бога във вихъра си. След това премигна и изчезна, сякаш никога не бе съществувало.

— Уф! — каза Сейди.

Седяха на плажа по залез-слънце, гледаха прилива и слушаха воя на аварийните коли.

Бедният Рокауей. Първо бурята, после влакова катастрофа, срутване на сграда и беснеец бог, всичко в един ден. Някои общности никога нямат почивка.

Анабет отпи от своята Райбина — британска напитка, която Сейди беше призовала от „личния си склад“ в Дуат.

— Не се тревожи — увери я магьосницата. — Призоваването на храна не е трудна магия.

Както беше жадна, напитката се стори на Анабет по-вкусна дори от нектара.

Сейди изглежда се възстановяваше. Амброзията беше свършила работата си. Сега, вместо да изглежда така, все едно е на смъртно

легло, момичето просто имаше вида на човек, прегазен от стадо мулета.

Вълните се плискаха в краката на Анабет, помагайки ѝ да се отпусне, но все още усещаше остатъчно безпокойство от срещата си със Серапис — някакво бръмчене в тялото ѝ, сякаш всичките ѝ кости се бяха превърнали в камертони.

— Спомена едно име — припомни тя. — Сетни?

Сейди сбърчи нос.

— Дълга история. Зъл магьосник, върнал се от мъртвите.

— Ооо, мразя, когато зли хора се връщат от мъртвите. Ти каза, че... си му позволила да се освободи?

— Е, с брат ми се нуждаехме от помощта му. По онова време нямахме голям избор. Във всеки случай, Сетни избяга с „Книгата на Тот“, най-опасният сборник с магии на света.

— И е използвал магията ѝ, за да събуди Серапис.

— Изглежда логично. — Сейди сви рамене. — Чудовището крокодил, с което брат ми и гаджето ти се бориха преди известно време — Синът на Собек^[10] — няма да се учудя, ако е бил друг от експериментите на Сетни. Той се опитва да комбинира гръцката и египетската магия.

След деня, който току-що бе преживяла, Анабет искаше да си сложи шапка-невидимка отново, да пропълзи в някоя дупка и да заспи завинаги. Беше спасявала света вече достатъчно пъти. Не искаше да мисли за друга потенциална заплаха, но не можеше и да я игнорира. Тя опипа ръба на шапката си на Янките и се замисли защо майка ѝ я беше върнала днес, с възстановена магия.

Атина сякаш ѝ изпращаше послание: *Винаги ще има заплахи, твърде силни, за да се изправиш очи в очи с тях. Подлите номера не са свършили. Трябва да действаш внимателно.*

— Сетни иска да бъде бог — отбеляза Анабет.

Вятърът, идващ откъм морето изведнъж стана студен. В него вече не се усещаше свежия морски бриз, а по-скоро миризмата на горящи руини.

— Бог... — Сейди потръпна. — Този мършав стар чудака с препаска и коса като на Елвис. Каква ужасна мисъл!

Анабет се опита да си представи човека, който Сейди описваше, но после реши, че няма желание да го прави.

— Ако целта на Сетни е безсмъртие — каза Анабет, — събуждането на Серапис няма да е последният му номер.

Сейди се засмя, но изобщо не й беше забавно.

— О, не. Той само си играе с нас. Синът на Собек... Серапис. Обзалагам се, че Сетни е планирал тези две събития, за да види какво ще се случи, как ще реагират полубоговете и магьосниците. Той изпробва новата си магия и нашите възможности, преди наистина да се устреми към властта.

— Не може да успее — каза Анабет с надежда. — Никой не може да се превърне в бог, само с произнасянето на някакво заклинание.

Изречението на Сейди не й вдъхна увереност.

— Надявам се, че си права, защото бог, познаващ гръцката и египетската магия, който има контрол върху двата свята... Не мога дори да си го представя.

Стомахът на Анабет се сви, сякаш изпробваше нова поза в йога. В случай на война, доброто планиране бе по-важно от чистата сила. Ако Сетни беше устроил битката на Пърси и Картър с крокодила, ако е уредил възкръсването на Серапис, знаейки, че Сейди и Анабет ще бъдат предизвикани да се изправят срещу него... Враг, който планира така добре, ще бъде спрял много трудно.

Тя заби пръстите на краката си в пясъка.

— Серапис каза още нещо преди да изчезне — „Никога няма да се доберете до короната.“ Мислех, че го е казал като метафора, но после се сетих какво сподели за Птолемея I, краля, който се опитал да стане бог...

— Короната на безсмъртието — спомни си Сейди. — Може би *пшент*^[11].

Анабет се намръщи.

— Не знам тази дума. *Шент*?

Сейди каза думата буква по буква.

— Египетска корона, която много прилича на кегла за боулинг. Не е някой прекрасен моден аксесоар, но *пшент* придава на фараона божествената си сила. Ако Сетни се опитва да пресъздаде създаващата божества магия на старите царе, се обзалагам на 5 лири и един поднос от прегорелите сладки на баба, че целта му е да намери короната на Птолемея.

Анабет реши да не приема облога.

— Трябва да го спрем.

— Точно така. — Сейди отпи от своята Райбина. — Ще се върна в Бруклин Хаус. След като нашамаря брат ми, задето не ми е казал за вашия полубожествен вид, ще кажа на нашите изследователи да се поровят и ще видя какво можем да научим за Птолемей. Може би короната му си седи някъде в някой музей. — Сейди присви устни. — Честно казано, мразя музеите.

Анабет прокара пръст през пясъка. Без наистина да мисли за него, тя нарисова йероглифния символ за Изида: *тиет*.

— Аз също ще направя някои проучвания. Моите приятели в хижата на Хеката може да знаят нещо за магията на Птолемей. Може би мога да помоля майка ми да ме посъветва.

Мисълта за майка ѝ я накара да се почувства неспокойна.

Днес Серапис бе на косъм да унищожи както Анабет, така и Сейди. Той бе заплашил, че ще ги използва като портали, през които да прати Атина и Изида към тяхната гибел.

В очите на Сейди се четеше ярост, сякаш мислеше за същото.

Не можем да оставим Сетни да продължава с експериментите си. Той ще разкъса световите ни на парчета. Трябва да намерим короната или...

Тя погледна към небето и дъхът ѝ секна.

— А, превозът ми е тук!

Анабет се обърна. За миг си помисли, че *Арго II* слиза от облаците, но това беше друг вид летяща лодка — малка египетска, тръстикова лодка с нарисувани очи на носа и едно бяло платно, върху което беше изрисуван символът *тиет*.

Тя акостира леко на ръба на приборя.

Сейди се изправи и изтупа пясъка от панталоните си.

— Да те закарам до дома ти?

Анабет се опита да си представи лодка като тази да доплава в Лагера на нечистокръвните.

— Всичко е наред. Мога да се прибера и сама.

— Както кажеш. — Сейди сложи раницата на раменете си, а след това помогна на Анабет да се изправи. — Каза, че Картър е нарисувал йероглиф върху ръката на гаджето ти. Това добре, но аз предпочитам да поддържаме връзка лично.

Анабет се подсмихна.

— Права си. Не можем да разчитаме на комуникацията между момчетата. — Размениха телефонните си номера. — Само не се обаждай, освен ако не е спешно — предупреди тя. — Активността на мобилните телефони привлича чудовища.

Сейди изглеждаше изненадана.

— Наистина ли? Не съм забелязала. Предполагам, че тогава не трябва да ти изпращам селфита със смешни лица по Инстаграм.

— Вероятно не.

— Е, до следващия път. — Сейди прегърна Анабет.

Анабет беше малко шокирана, да бъде прегърната от момиче, което току-що е срещнала — момиче, което може да я възприеме като враг. Но жестът я накара да се почувства добре. В ситуации на живот и смърт, Анабет беше научила, че може да се сприятелява доста бързо.

Тя потупа Сейди по рамото.

— Пази се.

— Много рядко. — Сейди се качи в лодката и я избута навътре в морето. От нищото се появи мъгла и се сгъсти около нея. Когато мъглата изчезна, лодката и Сейди Кейн ги нямаше.

Анабет се загледа в пустия океан. Замисли се за Мъглата и Дуат и как бяха свързани, но мислеше най-вече за жезъла на Серапис, и за воя на черното куче, който бе прозвучал, когато го намушка с камата си.

Това, което унищожих, не беше бъдещето ми, убеждаваше се сама. Аз създавам собственото си бъдеще.

Но някъде там магьосник на име Сетни имаше други идеи. Ако Анабет възнамеряваше да го спре, ѝ предстоеше сериозно планиране. Тя се обърна и тръгна на изток по плажа, по дългия път към Лагера на нечистокръвните.

[1] Влак F е бърза транзитна линия в метрото на Ню Йорк. На картите се отбелязва с буква F, разположена в оранжев кръг. — Б.ред. ↑

[2] Влак A е бърза транзитна линия в метрото на Ню Йорк. На картите се отбелязва с буква A, разположена в син кръг. — Б.ред. ↑

[3] Ankh (на бг — анх) — също известен и като сгux ansata или ansate. Наподобява кръст, който обединява два символа — кръст, като символ на живота и кръг, като символ на вечността, които заедно

символизират безсмъртието, както и съюза на земното (богинята Изида) и небесното (богът Озирис). — Б.ред. ↑

[4] Fido — от латинското *fidus* — верен, предан. Фидо (1941 — 9 юни 1958 г.) е италианско куче, което привлича общественото внимание през 1943 г., демонстрирайки непоколебима преданост към мъртвия си господар. — Б.ред. ↑

[5] В египетската митология, Дуат е мястото, където пребивават мъртвите; подземното царство. Йероглифът на Дуат е кръг със звезда в центъра. Като подземно царство, Дуат се свързва с нощните светила. Дуат се отъждествява и с хоризонта, мястото, където залязва Слънцето. В представите на египтяните това е една от съставните части на Вселената — небе, земя, Дуат, вода, планини. — Б.ред. ↑

[6] Модиус (от лат. *modius*) — вид цилиндрична шапка с плосък връх или корона в египетското или гръко-римското изкуство. Името е възприето от съвременните учени, вероятно заради приликата със съда, използван от римляните като мерна единица за зърнени храни, и символизира плодовитостта на онзи, който ги носи. — Б.ред. ↑

[7] Перифраза на цитата от книгата: „Изглеждай слаб, когато си силен и силен, когато си слаб.“ (*Appear weak when you are strong and strong when you are weak.*). — Б.ред. ↑

[8] Tyet (Tiet), наричан още „възелът на Изида“ или „поясът на Изида“, е древноегипетски символ, свързан с богинята Изида. В много отношения той прилича на анх, но напречните рамена са надолу, а не разперени. — Б.ред. ↑

[9] Апоп или Апофис е древноегипетско божество, което олицетворява хаоса. Поради тази причина е приеман като враг на бог Ра. Изобразяван е като огромно влечуго. — Б.ред. ↑

[10] Собек или Себек (от лат. *Suchus*) е древноегипетски бог на водата. Изобразяван е като крокодил със слънчев диск или мъж с глава на крокодил. Свързан е с фараонската власт, плодовитостта и военната храброст. — Б.ред. ↑

[11] В древен Египет така се нарича Двойната корона, която представлява комбинация от Червената корона на Долен Египет (Дешрет) и Бялата корона на Горен Египет (Хеджет). Носенето на тази корона символизира могъществото и властта на фараоните над цял Египет. — Б.ред. ↑

Издание:

Автор: Рик Риърдън

Заглавие: Жезълът на Серапис

Преводач: Адимега

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2019

Тип: разказ

Националност: американска

Редактор: Кротък бяс

Коректор: Кротък бяс

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8640>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.